מעבר לסף

הנה הם לפנינו. הם תמיד מול עינינו והם מפריעים. מוטב שלא נסב אליהם את תשומת לבנו. ואכן, כך אנו נוהגים. הם הסימן המעוקם והתזכורת לחלומותינו אשר לא התממשו, דימויי ביתיות, הכנסת אורחים וניקיון הגוף. הם אלה אשר בגינוני רחיצה בכפותיהם הרכות מנבאים בוא אורחים ושומרים עלינו מפני המכרסמים הטמאים. הם בתוך יסודות הבתים ומתחת לספיהם, קבורים מתחת לאבן - קרבנות של הצורך האנושי בתחושת ההגנה והביטחון, הגלומה בארבע קירות ובשלוש אותיות: ב-י-ת. צורך יום-יומי זה אינו נותן את הדעת יתר על המידה לאמצעי מימושו המעשיים והסימבוליים ואינו מהסס – מעצם מהותו – להעדיף את חייהם וחווייתם של בני האנוש על אלה של החתולים.

חתולים. אלה אשר להם שבע נשמות, המתרבים ללא הרף ומשחקים במחבואים עם המוות עצמו, הטמאים באותה מידה שבה הם שומרים על ניקיון גופם. חיות ערמומיות ועצלניות, התגלמות הפנטזיות הארכיטיפיות שלנו על נוכלים אשר מוצאים פתרון בחיים בדרך השנינות ולא המאמץ. ועל כך גם אפשר להורגם.

חתולים. החיים ברחוב, לאחר שברחו או הושלכו אליו, המאכלסים את צדה האחר של הציביליזציה, על הגבול שבו התרבות מאיימת להיהפך לטבע, שבו שפע שאריות אוכל אינו משקיט את הפחד בפני קיום לא מספיק, אלא רק מדגיש את ההכרחיות הסתומה של ההישרדות. הם מסדרים את ענייניהם, מתפלשים על גבם, וחיים מבלי לבקש את רשותם של בעלי הבית – בני האדם – ללא אשרות כניסה ודרכונים, ללא תעודות לידה ושורת הלאום. החתולים וכל מי שאִתם, ציבור מאכילי החתולים, דודות אבלות ודודים עגומים, אשר בחכמתם המרופטת העדיפו את חברתם של החתולים על זו של בני האדם.

מהגרים ופליטים, חסרי בית ויתומים, גנבים קטינים, נכים מקבצי נדבות – כל אלה שלא הספיקו לעלות על הספינה או שנפלו ממנה, ועל כן אשמים בעינינו, מכיוון שבעצם קיומם הם מזכירים את טבעה השברירי והאשלייתי של הספינה עצמה, על אי הבהירות שבמסלולה ואת תהום אי הוודאות הניבט מבעד הצוהר.

טינופת, זוהמה, החשש להידבק, להישרט או להינשך על ידי אותם אלה השורדים למרות הכול, מתנחלי קרטונים מאובקים ושטיחוני סף, דיירים זמניים לנצח של חדרי מדרגות ומפתנים. גמישות גופם ורכותם, עפר, בוץ מדולל במים, מבעו הגרוטסקי וההפכפך של החומר, כל מה שנמצא מצדה האחר של צורת חיים מוצקה, יציבה מוסרית, נכונה ומאושררת. כל מה שמעבר לסף.

עלינו לפסוע מעבר לסף.

קטיה אויכרמן